

De Erkende Paardendierenarts – waarom en hoe?

TEKST LISETTA VERKLEIJ, JOURNALIST EN DIERENARTS

FOTO COLIJN VAN NOORT

Sinds 1 januari 2012 kun je als dierenarts Erkend Paardendierenarts worden door je aan te melden bij het gelijknamige register van de Stichting Paard. De Stichting Paard heeft dit register opgezet om de kwaliteit van paardendierenartsen te kunnen waarborgen. De Erkend Paardendierenarts steunt op drie pijlers: permanente educatie, intercollegiaal overleg en werken volgens de richtlijnen van de KNMvD (voor uitgebreide informatie zie www.stichtingpaard.nl). Wat moet je eigenlijk doen om ingeschreven te worden én te blijven als Erkend Paardendierenarts en waarom zou je dit willen? Is het moeilijk om aan de eisen te voldoen en wat levert het je uiteindelijk op? We vragen het deze maand aan Erkend Paardendierenarts Jord van Riel.

“Het is alweer even geleden, in 1998, dat ik na een mooie en actieve studententijd in Utrecht afstudeerde, richting Landbouwhuisdieren. Een master Gezondheidszorg Paard bestond toen niet. Tijdens mijn wachttijd heb ik via een Erasmusuitwisseling zes maanden meegedraaid in de veterinaire buitenpraktijk van de Universiteit Gent in Merelbeke, bij professor De Kruif. Daar heb ik veel geleerd, vooral praktische vaardigheden.

Na twee jaar werken in Drenthe bij dierenkliniek Klijndijk (tegenwoordig Arts&Dier), begon ik in 2000 bij dierenkliniek Meerkerk, bij twee oudere collega's. Na drie jaar ben ik geassocieerd en tegenwoordig zit ik samen met collega Bart Jansen in de maatschap. Zowel hier als in Drenthe werkte ik eerst als algemeen practicus. Ik deed alles, zowel landbouwhuisdieren, als paarden en gezelschapsdieren. Wij trekken

tegenwoordig zeker een jaar uit voor de begeleiding van nieuwe jonge collega's, maar toen moest ik na krap één maand al zelfstandig aan de slag. Daardoor leer je veel en snel, maar de kans op fouten is ook groter. Ook dat allround werken is tegenwoordig trouwens niet meer aan de orde, onze praktijk bestaat inmiddels uit negen dierenartsen die allemaal hun eigen aandachtsgebied hebben.”

PAARDENGENEESKUNDE

“Nadat mijn oudste collega in 2005 stopte, ging ik me steeds meer op de paardengeneeskunde richten. Ik ben in datzelfde jaar de Erkende Paardendierenarts-opleiding gaan doen om mijn kennis en vaardigheden te optimaliseren. Dat was toen een drie-daagse cursus op locatie, afgesloten met een examen. Een uitstekende cursus; ik heb er veel nieuwe dingen geleerd en plezier gehad met oude bekenden. Ik kreeg een certificaat dat

in een map op de praktijk werd bewaard. Daarna diende ik door het volgen van cursussen mijn kennis op peil te houden. Er kwam ook echt elke twee jaar iemand langs om die certificaten te controleren. Dat is tegenwoordig een stuk makkelijker met de online nascholingsregisters zoals PE-Veterinair!

Om Erkend Paardendierenarts te blijven moet ik elke 2,5 jaar een keer-tje de actualiseringscursus volgen en 75 nascholingspunten halen, waarvan 50 specifiek op het gebied van

**WIJ TREKKEN
TEGENWOORDIG ZEKER
EEN JAAR UIT VOOR
DE BEGELEIDING VAN
NIEUWE JONGE COLLEGA'S,
MAAR TOEN MOEST IK
NA KRAP ÉÉN MAAND AL
ZELFSTANDIG AAN DE SLAG**

paardengeneeskunde. Dat kost me weinig moeite, al is het wel eens goochelen met de tijd vanwege de balans werk-privé. De laatste jaren heb ik me toegelegd op tandheelkunde en daar meerdere cursussen voor gevolgd. Daar is steeds meer werk in: een mooie groeikans voor de praktijk. Ik volg ook regelmatig cursussen in Gent. Ik ben daar natuurlijk op bekend terrein en de cursussen zijn erg praktisch. Zo deed ik er de cursus 'Manken van de ondervoet', 'Oogletsel

bij het paard' en eentje over röntgenologie. Met congresbezoek haal je ook punten; vorig jaar was ik op het BEVA-congres in Birmingham en bij het congres van de NNVGP (Nederlandse Vereniging Voor Gebitsverzorging bij het Paard).

Verder neem ik deel aan intervisies, in een groep met zo'n twintig collega's. Drie keer per jaar komen we een avond samen op de faculteit in Utrecht. Na een lezing van een specialist volgt intercollegiaal overleg en uitwisseling van ervaringen. Heel praktisch, heel leerzaam én erg gezellig. Recent was er, vanwege corona, weinig nascholing. Op 25 november jongstleden heb ik online weer de actualiseringcursus gedaan. Online cursussen zijn zeker een goede aanvulling; het scheelt veel tijd, maar ik mis wel het sociale aspect en het

praktisch bezig zijn. Genoeg punten halen voor algemene nascholing, ook nodig voor mijn registratie bij het CKRD trouwens, kost evenmin veel

ZOALS IK AL ZEI, HET IS WEL EENS SCHIPPEN MET DE BALANS WERK-PRIVÉ, MAAR TOCH KAN IK IEDEREEN AANRADEN REGELMATIG NASCHOLINGEN TE VOLGEN

moeite. Bijvoorbeeld cursussen over praktijkmanagement of communicatie, erg interessant en nuttig voor mij als praktijk eigenaar. In totaal ben ik ongeveer één dagdeel per maand bezig met nascholing."

NASCHOLINGEN VOLGEN

"Zoals ik al zei, het is wel eens schipperen met de balans werk-privé, maar toch kan ik iedereen aanraden regelmatig nascholingen te volgen. Het is leuk, je houdt je kennis op peil en je leert (buurt)collega's kennen. Het is bij ons op de praktijk niet verplicht om Erkend Paardendierenarts te zijn, maar één van de jongere collega's gaat nu wel de cursus doen. Helaas is het keurmerk onder paardeneigenaren niet echt bekend. Zij gaan vooral af op horen zeggen en op hun persoonlijke ervaring met dierenartsen. Toch vind ik het voor een paardenpraktijk een teken van professionaliteit en goed voor het imago om Erkend Paardendierenartsen in dienst te hebben. Al doe ik het zelf vooral omdat ik het gewoon erg leuk vind!" 🐾